
El català i les romàniques no venen del llatí -Romanx - 'ATIO'

Autor:

Data de publicació: 23-10-2010

Els lingüistes tradicionals ens han ensenyat i mantenen, que dins l'imperi romà la gent no parlava llatí, sinó que parlava el "llatí vulgar", una llengua derivada del "llatí de Juli César" coneguda també com el "llatí baix", o "llatí dels soldats", que va donar origen, segons cada regió concreta d'Europa, a les diferents variants de les anomenades llengües romàniques.

Els lingüistes tradicionals ens han ensenyat i mantenen, que dins l'imperi romà la gent no parlava llatí, sinó que parlava el "llatí vulgar", una llengua derivada del "llatí de Juli César" coneguda també com el "llatí baix", o "llatí dels soldats", que va donar origen, segons cada regió concreta d'Europa, a les diferents variants de les anomenades llengües romàniques.

Jo puc estar d'acord "amb una part" d'aquesta teoria oficial segons la qual "les llengües mal anomenades romàniques" deriven d'aquest "mal anomenat llatí vulgar".. però discrepo totalment del fet que el "llatí vulgar" sigui una llengua filla del "llatí clàssic", més aviat era una llengua germana seva. A aquesta "llengua del poble" jo prefereixo anomenar-la "proto-romanç" en contra de l'opinió d'Ives Cortez, que al seu llibre del 2007, l'anomena italià-antic, dient que d'una zona reduïda d'Itàlia, es va estendre per tota Europa.

Tal com he dit, el "llatí clàssic" i aquest "proto-romanç" serien dues llengües germanes dintre del mateix tronc de les llengües indoeuropees, i evidentment al llarg de 1000 anys, la "llengua del poble" va patir la influència de la "llengua oficial". By the way.. Donar-li el mateix origen a la llengua de Romania, molt influenciada directament pel llatí però molt poc pel "proto-romanç" (tenen gos" com naltres), dient que és una llengua amb origen "proto-romanç", és un error, ja que té al menys tres característiques "de base" contràries a aquest fet => 1.-es declina, 2.- no té articles definits, 3.- sufixa els indefinits com el búlgar, l'albanès i el germànic del nord.

ÉS UNA OBVIETAT QUE..

HI HA MIL·LERS DE PARAULES LLATINES DINS DEL LÈXIC DE LES LLENGÜES ROMÀNQUES, COM TAMBÉ N'HI HA A L'ANGLÈS.. I .. NO PER AIXÓ L'ANGLÈS HA DE SER UNA LLENGUA ROMANÇ

La nostra gramàtica és diferent.. No és casual que el llatí tingui declinacions i que cap de les seves llengües filles en tingui; que mentre en el llatí hi ha "mots" pels tres gèneres: masculí, femení, neutre, en totes les seves "suposades filles" només hi hagi mots pels dos gèneres (el neutre es fa posant l'article neutre) o el fet que les frases es construeixin totalment al revés, etc..

Hi havia un entorn bilingüe on la gent parlava una llengua, mentre els escrits es feien en llatí. Com passa a la Xina o al món àrab, a Suïssa amb el Switzerly o a Catalunya durant els anys de prohibició del català, de fet Jesucrist parlava arameu, mentre els escrits oficials els feien en hebreu. Les llengües romàniques actuals provindrien en les seves estructures i vocabulari bàsic del llenguatge parlat o "proto-romanç", no del "llatí-culte" que era el llenguatge escrit oficial. (La versió oficial diu que el "llatí-vulgar" deriva del "llatí-culte")

P.S. Hi ha proves de la "no evolució en quatre segles" d'altres llengües, com, l'àrab, l'italià, o el grec de Xipre (i fins i tot en períodes més llargs), fet que indueix a pensar que "la transformació del llatí clàssic en 'baix llatí' o 'llatí vulgar' dins la 'pax romana' és molt poc probable.. Llegint els clàssics trobem un fet colpidor: "El llatí és una llengua morta des del segle I aC", a l'epitafi de Gnaeus Naevius, poeta mort cap a l'any 200 AC, s'hi pot llegir: "Obliti Sunt Romae Loquier Lingua Latina" (a Roma ha sigut oblidat el parlar la llengua llatina). Se'm fa difícil mantenir la teoria de Na Carme Giménez Huertas de que el català ve de l'iber que es parlava als països catalans quan van arribar el romans, estic en

complet desacord en un origen proper com diu Na Carme.. si de cas hi han d'haver milers d'anys de separació entre ambdues llengües, atès que hi ha massa diferències, només hi han algun lexemes i una inmensa quantitat de topònims coneguts del Pirineu Català... però els topònims no fan una llengua.. ras i curt.. l'iber ha influït en moltes paraules de la nostra llengua però no n'és el substrat original.

Topònims derivats de l'èuskar al pirineu català

Llegiu els articles:

Josep Pellicer de Ossau
Yves Cortez
Tacitus,-Voltaire-i-Catalunya
La gramàtica de Lovaina
Els juraments d'Estrasburg
Quan a França es parlava català..(article LI. Mandado)
La cantinella de Santa Eulària (2ón article)
La llengua original del llibre de Mandevila
La llengua de Pampalona
La crusca provençal
L'opinió de Dante sobre el català

No és una idea nova que llengües com el castellà, català, gallec, francès entre altres no derivin del llatí.
Don Josep Pellicer d'Ossau y Tovar, (Saragossa, 26 abril 1602 - Madrid, 16 desembre 1679), historiador, filòleg i poeta, va demostrar amb contundència que la Llengua Castellana no deriva del llatí, en el seu treball "POBLACIÓN Y LENGUA PRIMITIVA DE ESPAÑA ", publicat el 1672 (llastima que oblidí el seu pas pel romanç-occità-català)

Fra Martín Sarmiento (1695-1772) escriptor i erudit benedictí espanyol pertanyent a la Il·lustració va comunicar de forma vetllada al seu amic el Comte Don Pedro Rodríguez de Campomanes, que el gallec és una llengua autòctona de Galícia amb desenes de milers d'anys d'antiguitat i que era un disbarat intentar buscar etimologies llatines per a les paraules que componen el vocabulari gallec.

Modernament el llibre d'Yves Cortez aparegut a França el juny de 2007 va acabar d'obrir la caixa de Pandora en el món de la lingüística. La seva tesi fonamental és que hem estat equivocats durant segles respecte al veritable origen de les llengües romàniques (entre d'altres: el català, l'occità, el castellà, el francès, l'italià, el portuguès, el milanès, el sicilià etc..). L'autor, al llarg de dotze capítols deliciosos de llegir, ens presenta allò que considera proves irrefutables contra el que ell mateix denomina una autèntica aberració lingüística.

Origen oficial de les llengües indo-europees

La lingüística és una ciència relativament recent. Va ser gràcies al descobriment de les similituds entre llengües tan separades geogràficament com les llengües d'Europa, les llengües parlades a l'Iran i altres parlades o escrites a l'Índia, que es va arribar a la conclusió que totes elles havien de tenir un origen comú. A aquesta llengua origen de totes les altres llengües se l'ha denominat amb el nom genèric d'indoeuropeu, encara que no se sap amb certesa si hi va haver realment un poble únic que l'hagués arribat a parlar. seguint la teoria més àmpliament acceptada, la llengua indoeuropea, a través d'onades d'invasions successives arribades al continent europeu, va donar origen a diferents famílies lingüístiques de les que procedeixen al seu torn la immensa majoria de les llengües parlades a Occident.

Origen oficial de les llengües romàniques

Hi ha un fet essencial cert a la versió oficial sobre l'origen de les llengües romàniques i és que provenen de la "llengua que parlaven els soldats", és a dir el poble.. l'únic problema que ens trobem.. és que aquesta llengua és impossible que derivi del llatí, en un lapse tan petit de temps, màxim en pot ser una llengua germana..

Origen de les llengües romanç segons Cortez

Una de les branques de l'indoeuropeu, denominada "itàlic", va donar origen a una llengua de pagesos que s'imposaria,

amb el pas del temps, com a llengua d'un immens imperi que arribaria a albergar al seu si grups humans de les més variades característiques: El llatí, llengua originalment parlada pels habitants de la regió italiana del Laci, que es convertiria amb els segles en la llengua oficial de l'Imperi romà. Portada a l'om de cavall i a la punta de les espases de la conquesta romana d'Europa, però amb la decadència i posterior desmembrament de l'immens imperi vindria l'inevitable procés de descomposició de la llengua llatina.

Amb les successives invasions procedents del nord i est d'Europa, el llatí, parlat per gent de tots els tipus i condicions socials, va ser deformat progressivament fins al punt de generar diferents "filles" que es convertirien després en les llengües de les naixents nacions: Catalunya, França, Itàlia, Portugal, Romania. És per això que a aquestes llengües, o "romanç", se'ls anomena, alternativament, llengües "llatines" o "romàniques".

No hi ha cap tipus d'empremta genètica del llatí en les llengües romàniques

El que s'ha exposat anteriorment és la història oficial de les llengües romàniques (incloent-hi el català), generalment acceptada per les autoritats de l'idioma i que es pot trobar en qualsevol bibliografia sobre el tema. No obstant això, si unes llengües evolucionen a partir d'altres, s'haurien de poder trobar les petjades d'aquesta evolució. En altres paraules, les llengües filles haurien de portar en si mateixes les empremtes hereditàries de la mare. La constatació que Cortez fa al seu llibre, de manera exhaustiva, és que això no passa en el cas del llatí i les seves suposades filles.. les llengües romàniques.

En primer lloc, tenim el vocabulari. És cert que podem trobar milers de paraules que s'assemblen en totes les llengües romàniques i que provenen d'alguna paraula llatina (abjecte, bel·licós, etern, ferotge, gràcil, honest, ignominiós, obsequiós, perpetu, etc.). No obstant això, la immensa majoria de tals paraules són d'origen culte, és a dir, introduïdes per literats, escriptors i altres personatges d'un nivell cultural elevat, que coneixien la llengua llatina, de manera que aquests vocables no pertanyen a l'entorn de la parla quotidiana.

Cortez fa una revisió detallada dels vocabularis llatí i romanç en diversos dominis de la parla diària i troba un fet fonamental i sorprenent: el vocabulari de base de les llengües romàniques no prové del llatí. Es poden aportar abundants exemples, però prenguem-ne un que és prou significatiu: la paraula "guerra".

És possible pensar que un poble conqueridor com els romans no hagi llegat als pobles sotmesos el vocabulari de l'activitat fonamental que duia a terme? Veiem, així, que "guerra" es diu "guerra" en català, "guerre" en francès, i "guerra" en italià, castellà i portuguès, però en canvi es diu "bellum" en llatí.

Es pot fer la mateixa comparació amb altres paraules del mateix domini: tractat, matança, general, soldat, batalla, mariscal ... La comprovació de la similitud enorme entre les llengües romàniques és tan impactant com la no similitud de la majoria dels termes en aquestes llengües amb la paraula llatina equivalent. El mateix exercici es pot fer amb vocabularis de geografia, del vestir, de les parts del cos, etc...

El llatí "llengua desinencial".. es declina, posa el verb al final, no té articles, té paraules específiques per al neutre i no té el tracte de VOS

D'altra banda, la gramàtica llatina no se sembla en res amb les gramàtiques de les llengües romàniques. Com saben tots els que han estudiat llengües clàssiques al batxillerat o a la universitat, el llatí, igual que una gran part de les llengües indoeuropees, és una llengua desinencial. Els substantius es declinen en casos depenent de la funció gramatical que han d'exercir en l'oració.

Cap llengua romanç (al contrari de l'alemany) declina els seus substantius, amb l'excepció del romanès que posseeix un sistema de casos més reduït. Igualment trobem que totes les llengües romàniques tenen articles (determinats i indeterminats), mentre que el llatí no en té cap. En aquest cas el romanès també es separa del protoromanç perquè no té els mateixos tipus d'articles nostres.. l'article indefinit es prefixa però l'article definit es posa com un sufix al final de la paraula.. curiosament el romanès ho fa com les llengües albanesa, búlgara, i germànica del nord

Igual que el grec, el llatí té una paraula específica pel gènere neutre, a part de les que designen els gèneres masculí i femení. Cap llengua romanç ho posseeix. Encara hi ha més: el llatí vulgar, que es considera la mare de les llengües romàniques, era parlat per gent suposadament bàrbara, inculta i sense educació. Tot i així les llengües romàniques posseeixen una persona gramatical que el culte i aristocràtic llatí no posseïa: el tracte de *vostè* o de *vos*.

Sintaxi del llatí

Acabem la revisió ràpida de la gramàtica llatina amb l'indici més impactant: la sintaxi. "Rosa alba est" (literalment: 'la rosa blanca és') canvia l'estructura de la frase en qualsevol llengua romanç com en català: "La rosa és blanca". De fet passa el mateix amb altres construccions equivalents en totes les llengües romàniques..

P.E.:

"Non tamen abstinuit venturos prodere casus per varias fortuna notas" (Original llatí)

"No obstant això deixà futurs revelar els mals mitjançant variats atzar signes" (català literal)

"L'atzar, però, no va deixar de revelar els mals futurs mitjançant signes diversos." (català correcte)

"La chance, cependant, n'a pas manqué de révéler les futurs maux par divers signes " (francès correcte)

"Ancilla Claudia mala puta est"

Llengua Traducció

Llatí

Ancilla Claudia mala puta est

Català

L'esclava Clàudia menja pomes podrides

Castellà

La esclava Claudia come manzanas podridas

Italià

La schiava Claudia mangia mele marce

Portuguès

A escrava Cláudia come maçãs podres

Francès

L'esclave Claudia mange des pommes pourries

Anglès

The slave Claudia eats rotten apples

Per poder fer l'oració més entenedora, donant-li una forma correcta, cal regirar-ho tot, en altres paraules: la sintaxi llatina no té absolutament res a veure amb la sintaxi ni del català ni de les altres llengües romàniques.

Davant d'aquest cúmul de diferències tan gran, els lingüistes tradicionals han parlat de l'existència d'un estadi intermedi de la llengua llatina que va donar origen a les llengües romàniques. Aquest "baix llatí" o "llatí vulgar" vindria a ser una deformació de la llengua llatina clàssica. El problema, segons Cortez, rau en el fet que el lapse de temps necessari

perquè aquestes transformacions tinguessin lloc és massa curt, ja que és de tan sols un petit nombre de segles (5 ó 6 segles) i per aital canvi caldrien mil·lers d'anys.

Teoria oficial de l'evolució del "llatí" en "llatí vulgar"

En el Concili de Tours (a mitjans del segle IX) es parlava encara d'una "llengua romanç rústica", que se suposa va ser la llengua que va donar origen a les llengües romàniques, però llegint el text romanç dels Juraments d'Estrasburg se li veu un component molt català-occità

Tanmateix ja hi ha petjades d'aquestes llengües romàniques més diferenciades a partir dels segles XII i XIII.

Estem parlant, doncs, d'un temps de gestació de tot just 3 ó 4 segles, des de la caiguda de l'Imperi Romà d'Occident fins als Juraments d'Estrasburg .

No evolució de la llengua grega

Cortez treu a rel·luir, a manera de comparació, un fenomen paral·lel i totalment oposat: el cas de la no evolució de la llengua grega. El grec i el llatí van tenir en l'Antiguitat, una importància molt equiparable. Les persones cultes aprenien a llegir, escriure i parlar en les dues llengües, que eren ensenyades a totes les escoles romanes. Però el fet significatiu és que la llengua grega, en 35 segles, ha variat molt poc. Com explicar aquest fet comparant-lo amb el període de 4 segles que hauria trigat el llatí en evolucionar cap el proto-romanç?.

El veritable origen de les llengües romàniques

Ens trobem, doncs, davant d'un gran problema que els millors llatinistes no han aconseguit resoldre: qualsevol intent de reconstruir l'idioma original a partir de les llengües romàniques no produeix mai la llengua llatina.

Per a Yves Cortez, el problema es troba a un altre fet que no s'ha volgut acceptar oficialment: el llatí no és la veritable llengua mare de les llengües romàniques, i donar a aquest "ascendent lingüístic" o "proto-romanç" l'apel·latiu de "llatí vulgar" és un error garrafal, perquè fa pensar que és un llatí deformat. La conclusió de Cortez és que era una llengua completament diferent. De cap altra manera pot explicar-se que el vocabulari de base, la gramàtica i la sintaxi siguin totalment diferents.

La pregunta que sorgeix inevitablement ara és: d'on provenen llavors les llengües romàniques? Per a Yves Cortez, la veritable mare ha estat sempre davant nostre, però no la veiem, incapaços de reconèixer el seu paper fonamental. El pes de la tradició i el prestigi de la llengua llatina (que va ser seleccionada, curiosament, per l'Església catòlica com a "lingua franca" i després pels homes cultes dels segles posteriors com la llengua de transmissió del coneixement) la va mantenir relegada i ignorada, i és en aquest punt on radica l'originalitat de la tesi de l'autor.

La veritable llengua matriu, que va donar naixement a les llengües romàniques, va ser... el proto-romanç (Cortez l'anomena "italià antic", jo prefereixo anomenar-la "proto-romanç" encara que és probable que els romans li digessin simplement "romanç"), però aquesta llengua romanç no prové del llatí com generalment es creu, sinó que és, -i això forma part també de la seva tesi-, una llengua més antiga, després en temps remots del tronc indoeuropeu. És l'única explicació possible, segons l'autor, que pot originar una transformació tan radical d'una llengua desinencial en una llengua preposicional, a més a més, amb canvis molt dràstics en el vocabulari i en la sintaxi. Això vol dir que els romans que van conquerir Europa parlaven ja una certa forma proto-romanç, que va ser la llengua que es va transformar gradualment en les llengües romàniques que coneixem avui dia.

La història s'hauria desenvolupat de la següent manera: els habitants primitius de les regions que posteriorment van ser conquerides pels "llatins" (que parlaven i escrivia en llatí). Precisament a causa d'això, la llengua del conqueridor llatí va ser la llengua escrita del govern i de gestió de les institucions. Però els "llatins", superiors militarment, eren inferiors en nombre i no van aconseguir imposar la seva llengua abans del començament de la fenomenal expansió romana, i encara que el llatí va seguir sent la llengua escrita oficial en els segles següents, fins i tot després de que el llatí desaparegués com a llengua oral (se sospita que el llatí era ja una llengua morta en l'època de Ciceró), aquest "proto-romanç", ja era la llengua romana parlada, la que va seguir la seva vida com a llengua d'expressió quotidiana, encara que no existís en els escrits, conquerint als conqueridors en el dia a dia.

Seria el primer cas a la història en que una llengua dels dominats passa a ser la llengua dels dominadors.

De manera que hi havia tres llengües que convivia a l'antiguitat romana: el llatí, el grec i el "romanç" o "proto-romanç". Aquest fenomen de dualitat, llengua escrita-llengua parlada, no és estrany ni en aquell temps ni ho és avui dia. Per exemple, en temps de Jesucrist, a la Judea-Galilea-Samaria antiga, es parlava en arameu, però s'escribia en hebreu. Al nord d'Àfrica, al Magrib d'avui, es parlen dialectes de l'àrab, però s'escriu en francès i en àrab clàssic.

Els nombrosos punts comuns entre el llatí i les llengües romanç provenen del seu origen comú, l'indo-europeu. A aquest fet s'hi sumen els efectes d'una coexistència de gairebé 20 segles entre les llengües romanç parlades i el llatí com a llengua escrita, fins al punt de que nombroses paraules romanç han estat preses del llatí, de fet ha passat el mateix amb l'anglès i amb altres llengües i no per això han passat a ser llengües romàniques.

Nou terme "Mimetisme inter-linguae" (C) Manel Capdevila

Una de les influències més notables del llatí en les "oficialment batejades com filles seves" (les llengües romàniques), i que constitueix un gran avantatge a l'hora d'aprendre aquestes llengües, són els quasi dos mil·lers de paraules acabades en "@ATIO" en llatí que existeixen al vocabulari de les seves "suposades filles" -i d'altres que no ho són- (tot i que en algunes canvia el significat):

"@ACION" (occità), "@ACIÓ" (català), "@AZION" (lingua franca), "@ATION" (francès), "@AZIONE" (italià), "@AZZJONI" (maltès), "@AZIÓN" (gallec), "@ACIÓN" (aragonès), "@ACIÓ" (castellà), "@AÇÃO" (portuguès), "@ATIE" (romanès), "@ACIJA" (croata, bosni, letó), "@ATIO" O "@ERUNG" (ALAMANY), etc..

Tantmateix, ens trobem que també existeix un mimetisme d'aquestes paraules acabades en "@ATIO"-que a partir d'ara denominaré "paral·lelisme inter-linguae"- en llengües que no tenen res a veure amb el llatí.. ja que el trobem en llengües no romàniques: "@ATION" (anglès), "@ACIJA" (bosni), "@ACIJA" (croat), "@ACIJA" (LETÓ), "@AZIOA" (BASC), etc... llengües en les que aquestes paraules s'haurien incorporat, no per ser derivades del llatí, sinó per simpatia entre llengües que han conviscut una al costat de l'altre per diferents motius, entre ells el de ser o la llengua dels conqueridors o la dels conquerits. Això és palès en el cas de l'anglès (llengua germànica) que va tenir una gran influència primer del proto-romanç, amb la conquesta de Britànnia per part dels Romans el 43, on van romandre fins a principis del segle IV... i després del romanç amb la conquesta dels Normands, a partir de Hastings l'any 1066.. La influència dels darrers queda molt clara en el moto d'Anglaterra: "Mon dieu est mon droit", en el de l'orde de la lligacama (The garter order): "Honi soit qui mal y pense", i en paraules com: sire, beef, porc, mouton, serviette, fourchet, etc.. apart de l'esmentat "paral·lelisme inter-linguae".

Influència de la llengua "oficial" sobre la dels conquerits

Un grup de filòlegs castellans per tal de demostrar que el castellà venia del llatí, li van enviar un document de 1200 caràcters en castellà on el 90% eren llatines

Est ce que l'anglais vient du français? (per Ives Cortez)

Les linguistes espagnols ont critiqué ma thèse sans même avoir lu mon livre. Voici à titre d'exemple le texte produit par l'un d'eux qui se veut une démonstration que l'espagnol vient du latin

(Els lingüistes espanyols van criticar la meua tesi sense ni tan sols haver llegit el meu llibre. Aquí teniu un exemple del text elaborat per un d'ells que pretén demostrar que el castellà prové del llatí)

No (non) conozco (cognosco) este (iste) nuevo (novus) libro (liber), pero sospecho (suspicio) que la tesis (thesis) no (non) tiene (tenet) mucho (multum) futuro (futurum). Sólo (solum) el enunciado (enuntiatio), salvo (salvo) error (error) u omisión (omissio) periodísticos (in periodicis), de que "El latín (lingua latina) era (erat) una (una) lengua (lingua) muerta (morta) ya (iam) en (in) el tiempo (tempus) de Augusto (Augusti)... y (et) sólo (solum) era (erat) usada (usa) para la escritura (scriptura) y (et) la redacción (redactio) de documentos (documenta)..." -dice él (dicit ille)-, ya (iam) permite (permittit) ver (videre) que el Señor (senior) Cortez ignora (ignorat) o desprecia (deprecat) los miles (milia) de ejemplos (exempla), escritos (scripti) sobre (super) piedra (petra) o papiro (papyrus), que (qui) demuestran (demonstrant) un (unus) uso (usus) continuo (continuus) de una (una) escritura (scriptura) latina (latina) popular (popularis), espontánea (spontanea) y (et) cotidiana (quotidiana), empezando por las inscripciones (inscripciones) funerarias (funerariae) más (magis) humildes (humiles), de todos (toti) los cuales (quales) tenemos (tenemus) testimonios (testimonia) durante (durans) todo (totus) el Imperio (imperium) Romano (romanus), y (et) más (magis).

Pour montrer que ce « raisonnement » manque de sérieux , j'ai écrit ce petit texte en anglais truffé de mots français. On pourrait en conclure aussi sottement que l'anglais vient du français

(Per tal de demostrar que aquest «raonament» té una manca de serietat, he escrit aquest petit text en anglès ple de

paraules franceses. Es podria concloure de la mateixa stulta manera que l'anglès ve del francès.)s

I (je) suppose (suppose) you (vous) have (avez) no (non) idea (idée) regarding (au regard) the main (maint) linguistical (linguistique) problems (problèmes) . I (je) regret (regrette) you(vous) are unable (inapt) to conceive (concevoir) an (une) other (autre) theory (théorie). Is (est) your (votre) intelligence (intelligence) limited (limitée) ? Drop (dérapez) the lessons (leçons) that you (vous) have (avez) studied (étudié) at (à) the university (université) , open (ouvre) your (vos) eyes (yeux), adopt (adoptez) a (une) new (neuf) mentality (mentalité) . It is (c'est) difficult (difficile) to change (changer) one's point of view (son point de vue),but my (ma) theory (thèse) gains (gagne) ground in(en) private(privé) circles (cercles)

En vérité ceci illustre la vraie nature des langues romanes. De même que l'anglais est une langue germanique qui a absorbé de nombreux mots français, les langues romanes sont issues d'un « proto-romanç » totalement distinct du latin , qui au contact du latin s'est enrichi de nombreux mots latins, donnant l'illusion aux analystes peu scrupuleux que les langues romanes viennent du latin

(De fet, això il·lustra la veritable naturalesa de les llengües romàniques. De la mateixa manera que l'anglès és una llengua germànica que va absorbir moltes paraules franceses, les llengües romàniques provenen d'un "proto-romanç" totalment diferent del llatí, que en contacte amb el llatí es va enriquir amb moltes paraules llatines, donant la il·lusió a analistes sense escrúpols que les llengües romàniques provenen del llatí..)

Corolari

Com és fàcil d'imaginar, aquesta nova tesi de l'Yves Cortez ha produït les més aspres reaccions en el món lingüístic. En contra hi juguen diversos factors, dels quals el més important és la manca de textos escrits en aquest "proto-romanç".

Tantmateix, aquesta hipòtesi planteja molts grans problemes: per exemple, caldria re-definir una bona part de les etimologies de totes les llengües romàniques.

Annex: Estudi de les connexions hebreu-català

La Crusca provenzale

La Crusca provenzale, ovvero, Le voci, frasi, forme e maniere di ...

Antoni de Bastero i Lledó - 1724

La gramàtica de Lovaina

Gramatica de la lengua vulgar de Espana. -Lovaina, Barthol. Gravio 1559

Juraments-d'Estrasburg

Joan-de-Mandeville

El-gasco-borgonyo-catala-Llengua-universal-a-Europa-al-s.XIV

EL-CASTELLA-UN-DIALECTE-DEL-CATALA..-UN-HOAX..-O..-NO

QUAN-A-PAMPALONA-ES-PARLAVA-CATALA

Vegeu annex:-Ioseph-Pellicer-de-Ossau "POBLACIÓN Y LENGUA PRIMITIVA DE ESPAÑA ",
